AAN de heer Minister

Overeenkomstig uw verzoek doe ik U hierbij mijn persoonlijke aanteekeningen toekomen over het ontwerp-memorandum van Minister Beyen.

Mr H.H.Maas
Adj.Dir.Sub-directie voor
Intern.en Struct.Vraagstukken
Bez.~~30~~ 37 Kamer ~~26~~ 37
Tel.928

© Collectie Griffiths (Universiteit Leiden) inv.nr. None
http://resources.huygens.knaw.nl/europeseintegratie/doc/G015

Betreft: Ontwerp-memorandum voor de 6 KSG-landen

Ik kan niet nalaten alvast enige voorlopige aantekeningen te maken bij het stuk, dat wij van de heer LH ontvangen hebben. Het lijkt mij noodzakelijk, dat over dat stuk op de stafvergadering Maandagmorgen ook even gesproken wordt en dat we niet wachten tot Woensdagmorgen 11 uur met eventuele bezwaren kenbaar te maken. Dan is het per se veel te laat. Niettemin zal ik proberen voor die tijd terug te zijn in Den Haag.

Punt a van het begeleidend schrijven van LH suggereert, dat de heren Beyen en Spaak reeds iets hebben vastgelegd, waaraan niet te tornen zou vallen. Daarvan wil ik liever maar niet uitgaan. Wij weten tenslotte niets van wat er reeds eerder is gebeurd; over de nota, die als grondslag heeft gediend voor de discussie in de Ministerraad van 28 Maart jl. is ons oordeel niet gevraagd; we kennen het stuk niet eens, dus we kunnen volkomen vrij critiseren. De Ministerraad heeft nl. ook niets gezegd wat houvast geeft. We moeten ons dus niet laten afschepen met het argument, dat sommige opmerkingen te laat zouden komen.

Ik volg verder de indeling van het Projet. Vooraf echter de opmerking, dat ik het nogal een hybridisch stuk vind, dat de indruk wekt samengelijmd te zijn "pour contenter tout le monde et son père". Het maakt daarbij niet de indruk, dat het rekening houdt met wat vroeger reeds geschied is (conferentie van Parijs 1954) noch met wat te gebeuren staat (uitvoering resolutie van de Assemblee CECA van December 1954 punt V). Dat lijkt mij bepaald niet gelukkig. We hebben geen behoefte aan "iets nieuws" maar we moeten "verder werken".

Punt 1 : Als men de Europese integratie in de eerste plaats op economisch gebied wil verwerkelijken, lijkt het niet logisch "le développement d'institutions communes" te stellen voor "la fusion progressive des economies nationales" etc. Deze opmerking mag zuiver redactioneel lijken, zij duidt echter op het algemene gebrek aan logica in het stuk.

In de volgende alinea wordt volkomen onverwacht over de verkiezing van de Assemblee "parlementaire" (moet zijn "Commune") de la CECA bij wege van algemeen kiesrecht gesproken. Het punt is niet nieuw, maar wat doet het hier op deze plaats?

Wat is bedoeld met "Une telle politique" in de volgende alinea? Een dergelijke kreet behoort aan het slot, als de politiek duidelijk omlijnd is.

Punt 2 : Het is niet waar, dat de ontwikkeling van de CECA de noodzakelijkheid van de uitbreiding van de gemeenschappelijke markt tot verwante gebieden heeft doen blijken. Als er iets gebleken is, is het dat de sfeer der bevoegdheden t.a.v. de kolen en staaleconomie zelf te beperkt is. Dat bezwaar heft men echter niet op door, met overdracht van even onvoldoende bevoegdheden, de gemeenschappelijke markt met een aantal producten uit te breiden. De eerste alinea van punt 2 dekt trouwens in het geheel niet, wat verder onder A wordt ontwikkeld.

A 1. Wat men hier voor ogen heeft, is allerminst duidelijk. Zitten we in de transportsector in de eerste plaat te wachten op Autorité commune voor de coordinatie van investeringen m.b.t. verkeerswegen en kanalen? Trapt een dergelijk voorstel niet op allerlei tenen, ook hier in Nederland? Wat is het belang om

- juist -

juist dit onderwerp à six te behandelen, terwijl men op dit gebied toch ook met de ECTM te Parijs moet rekenen? Waarom zou men niet wachten, tot de voorstellen van de commissies voor transport in de Assemblee CECA en de Assemblee van de Raad van Europa besproken zijn? Een initiatief als dit kan de verwarring op transportintegratie-terrein alleen maar vergroten.

De laatste alinea van dit punt heeft tegenover B 2 m.i. geen zelfstandige betekenis.

A 2. Wat is de betekenis van de Conditionnel in de eerste alinea? Gelooft men het zelf niet helemaal?
Ik zou voor dit punt nog iets kunnen voelen, als hier verband was gelegd tussen het algemene energie-vraagstuk en het vraagstuk van de kolenpolitiek. De tekst legt dat verband echter niet; programmes nationaux t.a.v. de kolen bestaan immers als zodanig niet. Voorts zou ik willen opmerken, dat het vraagstuk van de coordinatie van investeringen in de olieraffinage-sector veel te delicaat is op deze wijze aan de openbare discussie te worden prijsgegeven.

A 3. Dit is het enige punt, waar ik werkelijk iets in zie. De middelen a-d vermelden echter niets over de coordinatie van investeringen bv. bij de bouw van atoomcentrales. In plaats van "sous reserve" zou ik in de tweede alinea willen lezen "en tenant compte".

B1-2 Deze samenvatting lijkt mij niet erg geslaagd, als men de Luxemburgse resolutie van September 1952 en de werkzaamheden die gevolgd zijn op het Projet van de Assemblee ad hoc (conferentie van Parijs, vooral deel II "Questions economiques") in aanmerking neemt. Zelfs als men in aanmerking neemt, dat hier alleen over een gemeenschappelijke markt wordt gesproken voorzover het goederen betreft, lijkt het onvoldoende alleen maar van de opheffing van quantitatieve restricties en van douanerechten te spreken. Veel beter ware het m.i. de vraag te stellen, of het ogenblik niet is gekomen de besprekingen op basis van het rapport van Parijs te hervatten.

C. De zelfstandige betekenis van dit punt naast B 2 (b) ontgaat mij; of heeft men hier uitsluitend de EGKS op het oog? Ook dan zie ik geen nut in harmonisatie van de secondaire arbeidsvoorwaarden zonder harmonisatie van de primaire (d.z. de loonsbepalingen).

Slotpassages: Naar mijn oordeel gaat men veel te snel met op grond van dit stuk een conferentie te suggereren, die tot taak zou hebben verdragteksten op te stellen. Een dergelijke ongeduldige haast vertoont zelfs het Rapport-Pella voor de Assemblee van Straatsburg niet, Kan men niet wat bescheidener formules vinden?

Tenslotte: het lijkt mij bizonder gevaarlijk aan de conferentie ook Engeland te doen deelnemen, als hebbende een associatieverdrag van de KSG. Daarvan is alleen remmende invloed of verlamming te verwachten. Natuurlijk moet er met Engeland gesproken worden over verdere associatie, maar pas als men het onderling eens is. Voor punt A 1) heeft Engelse samenwerking zelfs geen enkele zin.
Voor het grote gezelschap der OEES-partners geldt hetzelfde

4 Mei 1955